

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności artykułu 2 rozporządzenia nr 1686/2005, które ustala kwoty opłat produkcyjnych oraz współczynnik dodatkowej opłaty w sektorze cukru na rok gospodarczy 2004/2005 w celu pokrycia nieuregulowanego salda całkowitej straty, zgodnie z art. 16 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001⁽¹⁾. Zaskarżony artykuł rozporządzenia przewiduje zróżnicowanie współczynnika opłaty dodatkowej pomiędzy Państwami tworzącymi Wspólnotę przed 1.05.2004 oraz „nowymi” Państwami Członkowskimi.

Na poparcie swojej skargi, strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- braku kompetencji Komisji Europejskiej i naruszenia art. 16 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001, które, zdaniem skarżącej, upoważnia Komisję Europejską do ustalenia wyłącznie jednego współczynnika, o jednakowej wysokości dla całej Wspólnoty, co potwierdzają, w opinii skarżącej, jednoznacznie i zgodne w tej mierze różne wersje językowe przepisów rozporządzenia. Dodatkowo skarżąca utrzymuje, że zasady wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru nie tylko nie mogą stanowić usprawiedliwienia dla odstępstwa od językowej wykładni przepisów rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, ale dodatkowo wykluczają takie odstępstwo;
- naruszenia zasady natychmiastowego i pełnego przejścia dorobku wspólnotowego przez nowe Państwa Członkowskie; według skarżącej zróżnicowany współczynnik opłaty dodatkowej stanowi w rzeczywistości środek przejściowy, który nie ma podstaw w Akcie Przystąpienia i aktach wydanych na jego podstawie. Skarżąca przywołuje w tym zakresie artykuł 2 Aktu Przystąpienia, który stanowi podstawę do przejścia przez Rzeczpospolitą Polską pełni praw i obowiązków wynikających z członkostwa, co, zdaniem skarżącej, wiąże się również z przejściem prawa do korzystania z nadpłat i obowiązku pokrywania strat na rynku cukru, powstałych w poprzednich latach gospodarczych;
- naruszenia zasady niedyskryminacji; skarżąca zarzuca Komisji, że jedynym kryterium dla zróżnicowania współczynnika w zaskarżonym rozporządzeniu jest data przystąpienia Państw Członkowskich do Unii Europejskiej. W opinii skarżącej, konsekwencje przystąpienia zostały wyczerpująco uregulowane w Akcie Przystąpienia i aktach wydanych na jego podstawie i data rozszerzenia Unii Europejskiej nie może stanowić obiektywnego kryterium, które mogłoby usprawiedliwiać wprowadzone zróżnicowanie;
- naruszenia zasady solidarności; według skarżącej, zróżnicowanie współczynnika w odniesieniu do poszczególnych Państw Członkowskich oznacza arbitralne, nieproporcjonalne i niesolidarne rozłożenie kosztów finansowania rynku cukru;
- niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonego środka w związku z brakiem wskazania przez Komisję Europejską okoliczności, które uzasadniałyby zróżnicowanie współczynnika, ani też celów, jakim miałyby służyć takie zróżnicowanie;
- naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, poprzez przyjęcie rozporządzenia (WE) nr 1686/2005 w sposób sprzeczny z przepisami art. 3 regulaminu proceduralnego Komitetu Zarządzającego do Spraw Cukru i art. 3 rozporządzenia Rady EWG nr 1w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej⁽²⁾, jako że Komisja Europejska nie przedstawiła, według twierdzeń skarżącej, w toku procedury „komitologicznej” polskiej wersji językowej projektu zaskarżonego środka. Skarżąca twierdzi, że uchybienie to ma charakter szczególnie rażący, ponieważ dotyczy projektu aktu prawnego oraz stanowi wyraz stałej praktyki Komisji Europejskiej w ramach Komitetu Zarządzającego do Spraw Cukru.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru; Dz. Urz. WE L 178 z 30.06.2001, str. 1

⁽²⁾ Dz. Urz. WE P 17 z 6.10.1958, str.385, ze zmianami

Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2006 r. — Królestwo Danii przeciwko Komisji

(Sprawa T-5/06)

(2006/C 74/53)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Danii (Kopenhaga, Dania) [przedstawiciel: Jørgen Molde]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2005/717/WE z dnia 13 października 2005 r. zmieniającej w celu dostosowania do postępu technicznego Załącznik do dyrektywy 2002/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym⁽¹⁾ w zakresie dotyczącym pkt 1 i 2 załącznika odnoszących się do deka-BDE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją substancja deka-BDE w zastosowaniach polimerycznych została wyłączona z zakazu zawartego w dyrektywie 2002/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym⁽¹⁾ (zwanej dalej: dyrektywą podstawową).

Rząd duński podnosi, że zaskarżona decyzja zawiera błędy prawne z tego powodu, iż wyłączenie deka-BDE w zastosowaniach polimerycznych od zakazu zawartego w dyrektywie podstawowej narusza przesłanki przyjęte w tej dyrektywie, ponieważ:

- odstępstwo to nie jest konieczne z uwagi na postęp naukowo-techniczny,
- Komisja nie wyłączyła z zakazu jakiegось szczególnego zastosowania deka-BDE, lecz substancję tą w ogólności we wszystkich zastosowaniach,
- Komisja nie dowiodła, że nie znaleziono możliwości zastąpienia lub wyeliminowania Deca-BDE w zastosowaniach polimerycznych, co powinna była uczynić
- Komisja nie przeprowadziła oceny, czy negatywny wpływ na środowisko, zdrowie lub ochronę konsumentów, jaki wynikałby z zastąpienia, byłby większy niż potencjalne korzyści dla środowiska, zdrowia lub ochrony konsumentów.

Ponadto Komisja oparła się na niezgodnym z prawem kryterium, mianowicie kryterium ogólnej oceny ryzyka wyłączonej z zakazu substancji deka-BDE. Poza tym decyzja obarczona jest istotnym błędem formalnym, ponieważ Komisja nie uzasadniła odpowiednio, dlaczego jej zdaniem spełnione zostały przesłanki wyłączenia deka-BDE w zastosowaniach polimerycznych z zakazu zawartego w dyrektywie podstawowej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 271, str. 48.

⁽²⁾ Dz.U. L 37, str. 19.

Skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2006 r. — Mopro-Nord GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-6/06)

(2006/C 74/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mopro-Nord GmbH (Altentreptow, Niemcy) [Przedstawiciele: L. Harings i C. H. Schmidt]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności pkt 25–27 decyzji Komisji z dnia 6 września 2005 r. dotyczącej pomocy nr N 363/2004 (Dz.U. C 262, str. 5) w zakresie, w jakim opierają się one

na zapewnieniach udzielonych przez władze niemieckie, że wydatki, które zostały dokonane przed wydaniem przez Komisję zezwolenia na taką pomoc podlegającą pojedynczemu zgłoszeniu, nie mogą być przedmiotem pomocy w odniesieniu do premii inwestycyjnej (dodatek inwestycyjny),

- ewentualnie stwierdzenie w całości nieważności decyzji Komisji z dnia 6 września 2005 r. dotyczącej pomocy nr N 363/2004 (Dz.U. C 262, str. 5),
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2005) 3310 wersja ostateczna z dnia 6 września 2005 r. dotyczącą pomocy nr N 363/2004 na budowę zakładu rafinacji serwatki. Beneficjentem tej pomocy jest Mopro-Nord GmbH w Mecklenburg-Vorpommern. W zaskarżonej decyzji Komisja poinformowała Republikę Federalną Niemiec, że zgłoszona przez nią pomoc jest zgodna z prawem wspólnotowym. Skarżąca zarzuca decyzji przede wszystkim, że opiera się ona na zapewnieniach władz niemieckich, iż wydatki, które zostały dokonane przed wydaniem przez Komisję zezwolenia na taką pomoc podlegającą pojedynczemu zgłoszeniu, nie mogą być przedmiotem pomocy w odniesieniu do premii inwestycyjnej.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi, że ustalenia faktyczne dokonane przez pozwaną są nieprawidłowe. Poza tym zarzuca ona Komisji naruszenie obowiązku uzasadnienia w rozumieniu art. 253 WE oraz naruszenie zasady pewności prawa i określoności. Poza tym, wydając zaskarżoną decyzję, Komisja naruszyła także art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁾ oraz zasadę dobrej administracji. Ponadto, zdaniem skarżącej, zaskarżona decyzja narusza art. 87 ust. 3 lit. c) WE w związku ze wspólnotowymi wytycznymi dotyczącymi pomocy państwa w sektorze rolnym⁽²⁾. Wreszcie skarżąca utrzymuje, że decyzja Komisji narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz zakaz dyskryminacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. 2000, C 28, str. 2 oraz Dz.U. 2000, C 232, str. 19.

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2006 r. — Giant (China) przeciwko Radzie

(Sprawa T-17/06)

(2006/C 74/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Giant (China) Co., Ltd (Kunshan, Chiny) [Przedstawiciel: adwokat P. De Baere]